

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

hævet, og naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard henviste til de Beklagelser, der er fremført fra Erhvervsinteresser, der ser en meget stor Ulykke i, om den Skattelettelse, der blev gennemført i 1927, ophæves, maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette Erhvervsraad havde jo en mærkelig Evne til at optræde paa langt fleres Vegne, end det havde Mandat til. Det havde i hvert Fald intet som helst Mandat til at optræde paa det almindelige Landbrugs Vegne. Der findes dog andre Landbrugsorganisationer end dem, der er repræsenterede i dette Erhvervsraad. Der findes Landbrugsorganisationer, der har vedtaget Udtalelser, der siger det stik modsatte af det, som det ærede Medlem fremførte fra Erhvervenes Skatteudvalg, og saadanne Udtalelser maa man tillægge den samme Vægt og den samme Betydning. De siger nemlig, at det vil være ødelæggende for Erhvervslivet, hvis denne Skattelettelse ikke ophæves. Jeg kan heller ikke indse, hvorledes det, at man giver Mulighed for Kapitalopsparing for de meget store Formuer, i højere Grad skulde kunne støtte Opsamling af Kapital til at arbejde med i Erhvervslivet, end hvis man giver Mulighed for Kapitalopsamling for de mindre Formuer. Det gaar dog ikke saadan til, at Millionærerne laaner Pengene billigere ud end andre. Det gaar formodentlig saadan til, at giver man Mulighed for Kapitalopsparing i de jævne, borgerlige Erhvervsgrupper, hvis Penge sættes i Sparekasser og Banker, gaar Pengene ud til Arbejde i Erhvervene akkurat paa samme Maade, som det sker, hvis de store Kapitalejere faar Mulighed for at spare op. Men det er ikke saadan, at det er lettere at faa Penge at arbejde med, naar Pengene kommer fra enkelte eller forholdsvis faa Personer, der skyder dem ind i Sparekasser og Banker og derigennem bestemmer over de Penge, der skal laanes ud igen til Brug i Erhvervslivet. Der er ingen saglig Sammenhæng mellem Kapitalopsparing for de meget store Formuer og Mulighed for Erhvervene til at erhverve Kapital, hvilket ogsaa kan ske ved Opsparing paa de mindre eller forholdsvis middelstore Formuer.

At Millionærerne flygter ud af Landet, fordi de skal betale for meget i Skat, er heller ikke indlysende, naar det ved Tal kan dokumenteres, at der er omtrent tre Gange saa mange Millionærer i Danmark i 1927 som i 1914.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at da Landbruget i 1927 havde en Forrentningsprocent paa 1,6, var det nød-

vendigt at komme det til Hjælp gennem denne Formuelettelse. Men det er kun en ganske ubetydelig Procentdel af de danske Landbrugere, der har nogen som helst Interesse i denne Skattelettelse, det langt overvejende Antal berører den slet ikke direkte, og jeg tør mene, at den heller ikke berører dem indirekte. Det langt overvejende Antal af danske Landbrugere har ikke Formuer paa 200 000 Kr. og derover. Naar man nu siger, at det er en Fordel for de andre Landbrugere, at de store Formueejere fik denne Lettelse, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at paa det Tidspunkt, da Forrentningsprocenten var 1,6, var der Tusinder af danske Landmænd, for hvem det drejede sig om deres økonomiske Eksistens, de maatte anspænde sig til det yderste for at skabe en Indkomst, der gjorde det muligt for dem at eksistere. De havde ingen Kapital at kunne tage af, de var nødt til at skabe ny Indkomst og maatte af den betale Skat baade til Stat og Kommune. Ved Siden deraf sad de store Formueejere, der dog havde det Rygstød, som det ærede Medlem Gang paa Gang har fremhævet, der ligger i at have Kapital. De havde dog den Mulighed for at kunne eksistere at kunne bruge af denne Kapital. Det var de to Forhold, der stod overfor hinanden i Landbruget, og man valgte fra Regeringens Side at støtte dem, for hvem det ikke var den økonomiske Eksistens, det drejede sig om, men kun om i et enkelt Aar at sætte det private Forbrug lidt ned. Det skal ogsaa huskes, naar Spørgsmaalet om Skatnedsættelsen drøftes. Det var uden saglig Begrundelse, at man gik til denne Nedsættelse.

Jeg havde troet, at Venstre vilde faa en anden Mening, naar det nu saa, hvorledes Nedsættelsen havde virket, og det er tydeligt dokumenteret gennem de Tal, der foreligger i Betænkningen, at det ikke var Formuerne med den ringe Afkastning, der fik Nedsættelsen, men i højeste Grad Formuer med en normal Afkastning, idet op mod 80 pCt. havde i alt Fald over 3 pCt. og et meget stort Antal havde over 4 pCt. Det vil altsaa sige, at det i Almindelighed var Formuer med normal Afkastning, som man har lettet for den Formueskat, man i 1922 fra den samme Side havde anset for rimelig. Jeg vilde have troet, at naar man fra Venstres Side saa, hvorledes denne Lov havde virket, man da vilde have medvirket til at faa en rimeligere Ordning, der ikke i den Grad begunstigede enkelte særligt begunstigede paa de andres Bekostning; men det vil man altsaa ikke. Venstre